

Lucie.

ALFRED DE MUSSET.

Elégia.

Barátaim, ha meghalok,
boruljon rám egy fűz magánya!
Mert jók e lombos panaszok
és sápadt mosolyuk, a drága...
És tudom, lengén hull az árnya
a földre, melyben álmodok.

Est volt, magunk voltunk, én ott ültem mögötte,
ő lehajtá fejét és a kis zongorán
himbálta hó kezét, mint egy halk gondolán.
Csak egy moraj futott: talán az vert fölötte,
a távozó zefír... s a nádak tengerét
legyinti már s a kis madárka szenderét.
A méla éjszakák szerelmi lankadása
minden virágkehelyt kitért és ránk esett.
A parki gesztenyét a sűrű lomb sirása
ringatta édesen s a régi tölgyeket...
És hallgattuk az éjt; fél-nyitott ablakunkba
behulltak az első tavaszi kellemeik;
a szellő néma volt, a síkság szerte pusztá;
magunk voltunk, mélék s tizenöt évesek.
Elbámultam Lucie-t. — Sápadt volt, szóke s drága.
Soha szem édesebb az ég vidékeit
nem mérte tengerét s ragyogta kékeit.
Részeg voltam; csak őt szerettem a világba.
De úgy gondoltam én: szeretem mint nővérem,
egész valóján ott hallgatott a szemérem.
Hallgattunk már soká; kezem lehullt kezére.
Néztem merengő, szép, szomorú homlokát
s éreztem én nagyon minden ritmuson át:
mennyi áldást szórhat kínunk minden sebére
a béke s üdv egén e két testvéri láng:
arc-ifjúság és szent szív-ifjúság...
Már fölbukott a hold a felhőtlen egekbe
és rávont gyorsan egy ezüst hálólepet...
Ő szemem tükörén sugár-mását kereste,
mosolya angyalok mosolya... énekelt.

— — — — —
Ó szent Harmónia! leánya gyötrelemnek!
Ó nyelv, mit a lángész talált a szerelemnek!
Nekünk Itália, Neki a kék egek!

Szív drága nyelve, óh egyetlen, hol az érző
 gondolat — ez a halk leány, egy árnytól vérző —
 megóvja fátyolát s nem sértik a szemek!
 Ki tudja, mennyit ért s mit mond egy árva gyermek
 isteni búdban, mit szellő sóhajt, lehellet,
 mely szíve búja s tán egy édes szót remeg?
 Szem csillan és aztán egy néma könnyre lépnek;
 a többi mind üres titok a csöccseléknak,
 mint az erdők, az éjszakák, a tengerek!
 Magunk voltunk, melák; elbámultam feledten.
 Zengő románca még lelkünkbe visszasírt.
 Ő kis fejét rámhajtotta csüggedetten.
 Ő mondd, szivedbe tán bús Desdemóna sírt,
 szegény gyermek? Sirtál; imádott pici szádra
 lankadt ajkam lehullt kesergő szárnyakon;
 s ez volt a csók-fulánk, ez volt a fájdalom —
 így hullt el karomon arcod ezer virága,
 két hó s így tették a sírba... jó már a hant!
 Mosoly volt életed, szelid mosoly halálod.
 S mint egy fehér virág, a lelked visszaszállott
 a jó Istenhez... és bölcsöd Az ott alant.

Óh drága kis földél mély titka: ártatlanság,
 gyermek-szándék, kacaj, dal, felhő-szerelem!
 Óh idegen varázs, — nagy mint a sírverem! —
 melytől sápadt Faust, sejtven a kis Margitkát: —
 igaz első napok, mivé is lettetek?

Mély béke, Gyermekem, borúljon szent porodra!
 Zengő madár-kezed többé már nem borongja
 azokat a roppant sötét nyár-éjeket...

Barátaim, ha meghalok,
 borúljon rám egy füz magánya!
 Mert jók e lombos panaszok
 és sápadt mosolyuk, a drága...
 És tudom, lengén hull az árnya
 a földre, melyben álmodok.

GULYÁS PÁL.